

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER

A R R E S T

**nr. 232.542 van 13 oktober 2015
in de zaak A. 215.894/XIV-36.438**

In zake: Davy RAMPART
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Marlies De Raeve
kantoor houdend te 3520 Zonhoven
Spierhoofseweg 3
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen:

de POLITIEZONE 5355 VOORKEMPEN
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Ann Coolsaet
kantoor houdend te 2018 Antwerpen
Arthur Goemaerelei 69
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van de vordering

1. De vordering, ingesteld op 12 mei 2015, strekt tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van “het besluit van de politiezone Voorkempen van 20.03.2015 waarbij beslist werd de tuchtstraf blaam op te leggen aan [verzoeker]”.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partij heeft een nota ingediend.

Eerste auditeur Geert De Bleeckere heeft een verslag opgesteld.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 30 september 2015.

Kamervoorzitter Geert Debersaques heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Marlies De Raeve, die verschijnt voor verzoeker, en advocaat Ann Coolsaet, die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Eerste auditeur Geert De Bleeckere heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. Verzoeker is inspecteur van politie bij de lokale politiezone Voorkempen.

3.2. Op 10 februari 2015 stelt de korpschef van de politiezone Voorkempen een inleidend verslag op waarin wordt voorgesteld aan verzoeker de lichte tuchtstraf van de blaam op te leggen.

3.3. Op 20 maart 2015 beslist de korpschef van de politiezone Voorkempen om aan verzoeker de lichte tuchtstraf van de blaam op te leggen.

Dit is de bestreden beslissing.

IV. Schorsingsvoorwaarden

4. Krachtens artikel 17, § 1, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State kan de schorsing van de tenuitvoerlegging slechts worden bevolen onder de dubbele voorwaarde dat de zaak te spoedeisend is voor een behandeling ervan in een beroep tot nietigverklaring en indien minstens één ernstig middel

wordt aangevoerd dat de nietigverklaring van de akte of het reglement *prima facie* kan verantwoorden.

V. Spoedeisendheid

Standpunt van verzoeker

5. Verzoeker voert aan dat hij vier ernstige middelen heeft aangevoerd. Door de tuchtstraf op te leggen, zonder dat het vermoeden van onschuld in de bestreden beslissing wordt gerespecteerd, wordt verzoeker geraakt in zijn rechtsgevoel, eer, reputatie, goede naam en integriteit en dat kan niet meer worden goedge maakt door een later komende vernietiging. Voorts betoogt hij dat hij door de tuchtstraf geen kans meer maakt om aangesteld te worden als hoofdinspecteur en dat het voor hem quasi onmogelijk zal zijn om van politiezone te veranderen en dus een beroep te doen op mobiliteit.

Beoordeling

6. Overeenkomstig artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State moet het verzoekschrift “een uiteenzetting van de feiten [bevatten] die, volgens de indiener ervan, de spoedeisendheid verantwoorden die ter ondersteuning van dit verzoekschrift wordt ingeroepen”. Hetzelfde is te lezen in artikel 8, 4°, van het procedurereglement kort geding van 5 december 1991. Dit houdt in dat het aan verzoeker toekomt aan de zaak eigen, specifieke gegevens bij te brengen die *in concreto* aantonen dat de zaak spoedeisend is, gelet op de gevolgen van een - voortdurende - tenuitvoerlegging van het bestreden besluit.

Voorts kan luidens artikel 17, § 1, tweede lid, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State, een vordering tot schorsing worden gevorderd “op elk moment” en dus niet meer, zoals in de voorheen bestaande regelgeving, noodzakelijk in een enig verzoekschrift samen met de vernietiging. Met deze regeling heeft de wetgever precies de situaties willen verlaten waarbij

“geen enkele bijzondere gebeurtenis vereist dat de Raad van State zich bij spoedeisendheid over de zaak die haar [hem] wordt voorgelegd uitspreekt” (memorie van toelichting, *Parl. St. Senaat*, 2012-13, nr. 5-227/1, 4). De spoedeisendheid “zal worden vastgesteld wanneer de verzoeker het resultaat van [de] procedure [ten gronde] niet kan afwachten om zijn beslissing te verkrijgen, op straffe zich in een toestand te bevinden met onherroepelijke schadelijke gevolgen” (memorie van toelichting, *Parl. St. Senaat*, 2012-13, nr. 5-227/1, 13). Bovendien mag een nieuwe vordering worden ingediend, indien die steunt op nieuwe elementen die de spoedeisendheid van deze vordering rechtvaardigen (artikel 17, § 2, derde lid, gecoördineerde wetten op de Raad van State).

Uit wat voorafgaat, volgt dat niet zal volstaan te stellen dat de doorlooptijd van een annulatieprocedure te lang duurt of dat het resultaat van een annulatieprocedure niet kan worden afgewacht.

7. Verzoeker voert aan dat hij door de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing, “zonder dat het vermoeden van onschuld in de bestreden beslissing wordt gerespecteerd”, zal worden geraakt in zijn rechtsgevoel, eer, reputatie, goede naam en integriteit.

Het aldus aangevoerde nadeel is een moreel nadeel. Een dergelijk nadeel kan in beginsel geheel worden goedge maakt door een vernietigingsarrest en vergt geen spoedeisende behandeling van de zaak in kort geding. Het komt derhalve aan verzoeker toe om aan te tonen dat in zijn geval bijzondere omstandigheden ertoe nopen anders te oordelen en dat hij de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing onmogelijk kan ondergaan in afwachting van de uitspraak te gronde. Verzoeker laat zulks te dezen evenwel na. De eenvoudige bewering dat de aangevoerde morele en reputatieschade niet meer kan worden goedge maakt door een later tussen te komen vernietigingsarrest, volstaat ter zake niet.

In zoverre verzoeker voorts ter adstructie van het spoedeisend karakter van de vordering, refereert aan de ernst van de vier door hem aangevoerde middelen, wijst de Raad van State erop dat de ernst van een middel op zich de spoedeisendheid van de vordering niet aantoonst. De gegrondheid - minstens de ernst - van de middelen en de spoedeisendheid zijn afzonderlijke voorwaarden.

Verzoeker betoogt voorts dat zijn loopbaan schade ondervindt doordat hij geen kans meer heeft om “aangesteld” te worden als hoofdinspecteur of om een beroep te doen op de mobiliteit. Hij beperkt zich evenwel ook wat dit argument betreft, tot een eenvoudige bewering, zonder enige nadere illustratie of “bijzondere gebeurtenis” en zonder ook maar enig licht te doen schijnen op de onherroepelijke schadelijke gevolgen hiervan die zouden maken dat het resultaat van een annulatieprocedure niet kan worden afgewacht en derhalve de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing thans dient te worden geschorst. De vrees van verzoeker komt de Raad van State in deze stand van het geding dan ook als voorbarig voor. De Raad van State bedenkt hierbij dat verzoeker eraan voorbij lijkt te gaan dat luidens artikel 17, § 1, tweede lid, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State, een vordering tot schorsing kan worden aanhangig gemaakt “op elk moment” en dus niet meer, zoals in de voorheen bestaande regelgeving, in een enig verzoekschrift samen met de nietigverklaring. Hoewel het indienen van zo een “enig verzoekschrift” zeker nog is toegelaten druist het in tegen de geest van de nieuwe wetgeving. Met deze nieuwe regeling heeft de wetgever immers precies de situaties willen verlaten waarbij “geen enkele bijzondere gebeurtenis vereist dat de Raad van State zich bij spoedeisendheid over de zaak die [hem] wordt voorgelegd uitspreekt”. (memorie van toelichting, *Parl. St.* Senaat 2012-2013, nr. 5-227/1,4). De spoedeisendheid “zal worden vastgesteld wanneer de verzoeker het resultaat van [de] procedure [ten gronde] niet kan afwachten om zijn beslissing te verkrijgen, op straffe zich in een toestand te bevinden met onherroepelijke schadelijke gevolgen” (memorie van toelichting, *Parl. St.* Senaat 2012-2013, nr. 5-227/1,13).

8. Uit wat voorafgaat, volgt dat verzoeker niet aantoont dat er sprake is van spoedeisendheid.

Conclusie

9. Er is niet voldaan aan ten minste één van de voorwaarden gesteld in artikel 17, § 1, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State die cumulatief vervuld moeten zijn wil een vordering tot schorsing worden toegewezen.

VI. Rechtsplegingsvergoeding

10. Wat de respectieve vraag van de partijen tot toekenning van een rechtsplegingsvergoeding betreft, wordt de bijdrage in de betaling van de kosten bepaald in het arrest waarin uitspraak wordt gedaan over het beroep tot nietigverklaring.

VII. Anonimisering

11. De verwerende partij vraagt de anonimisering van het arrest, bij de publicatie ervan en dit “ter bescherming van de privacy van de in het verzoekschrift, in het dossier en mogelijk ook in het arrest vermelde namen van derden.”

12. Luidens artikel 2, eerste lid, van het genoemde koninklijk besluit van 7 juli 1997 ‘betreffende de publicatie van de arresten en de beschikkingen van niet-toelaatbaarheid van de Raad van State’ kan bij de publicatie van het arrest de identiteit van natuurlijke personen, op uitdrukkelijk verzoek van een natuurlijke persoon die partij is bij een geschil dat bij de Raad van State aanhangig is, worden weggelaten.

Deze mogelijkheid staat derhalve niet open voor de verwerende partij die een publieke rechtspersoon is. De verwerende partij toont voorts niet aan dat haar naam bepalend is voor de wijze waarop een natuurlijke persoon in het maatschappelijk verkeer wordt beoordeeld in die zin dat haar naam herleidbaar zou zijn tot een natuurlijke persoon.

13. De vraag wordt niet ingewilligd.

BESLISSING

De Raad van State verwerpt de vordering.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van dertien oktober tweeduizend vijftien, door de Raad van State, XIVE kamer, samengesteld uit:

Geert Debersaques,	kamervoorzitter,
bijgestaan door	
Johan Pas,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Johan Pas

Geert Debersaques